

Romanų „Žvaigždės virš Romos“, „Pabėgimas į Graikiją“,
„Ispaniška vasara“, „Slaptoji įlanka“, „Vasara be tavęs“ autorė

Karen Swan

Slaptas kelias

Svilinanti Kosta Rikos saulė,
neįtikėtinai sunki kelionė gilyn į džungles –
ir kiekvienas žingsnis veda į praeitį

Romanas

TYTO ALBA

Karen
Swan
Slaptas
kelias

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Justė Povilaitienė

VILNIUS 2022

Karen SWAN
THE SECRET PATH
Pan Books, London, 2021

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale [ibiblioteka.lt](http://biblioteka.lt).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © Karen Swan 2021

© gradyreese / iStock, viršelio nuotrauka

© Justė Povilaitienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022

© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-696-4

Pirmas skyrius

2011 m. kovas

– Išduok paslaptį, – tyloje sušnabždėjo Tara.

– Paslaptį? – apsnūdęs pakartojo Aleksas.

– Taip. Ką nors, ko niekam nesi sakęs.

– Ak. Turi omenyje tokią paslaptį.

Ji kumštelėjo jam į krūtinę. Skubiai pabučiavo. Jis kvėpėjo jos dušo želė – jazminais ir vanile.

– Mhm. – Ausyse nuaidėjo garsas, kuris sklido per ją ir į ją. Ją persmelkė – jo kvėpavimas, kvapas, bučiniai, meilė.

Stojo tylą, paskui jo krūtinė išsipūtė, mintis įgavo garsinę formą.

– Na, visada norėjau auginti ožką.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį:

– Ne tai turėjau galvoj!

Jis vėl nusišypsojo:

– Ne?

– Ne!

– Bet niekada niekam nesu šito sakęs. Jaučiuosi labai... pažeidžiamas prisipažinęs, kad man patinka jų į viršų pakeltos mažos uodegėlės, apžėlę smakrai ir kaip išdidžiai jos strakalioja.

Tara vėl jam trinktelėjo juokdamasi.

– Ne! Juk žinai, kad tai nesiskaito.

– Hm.

Ji žvelgė į jį norėdama, kad jis nebūtų toks gražus. Arba juokingas.

– Pasakyk man, kas tave labiausiai gąsdina pasaulyje.

– Ak, na, tai lengvas klausimas. Mane labiausiai gąsdina tai, ką mes darome pasauliui.

Ji sudejavo.

– Ak. Ar gali bent minutę nustoti būti aplinkosaugos aktyvistu? Mes lovoje!

– Aš – biologas, – pataisė jis ją. – O biologija niekada nemiega. Priešingai nei tu.

Jis kilstelėjo vieną antakį; jie buvo gražios formos – platus ir tiesūs, galuose nusmailėjantys – ir jų išraiškingumas pabrėžė jo žalių akių, kurios silpnoje šviesoje kartais atrodydavo pilkos, šviesumą.

– Ką galiu pasakyti? Mano kūnui ir smegenims tiesiog reikia labai daug poilsio ir jėgų atsigauti.

– Na, grožio miego tau tikrai nereikia.

– Kerėtojas, – šyptelėjo ji niuktelėdama jį pečiu, bet atrodė patenkinta. – Ar kada nors pagalvoji, kas būtų nutikę, jei nebūtume susitikę tą rytą kavinėje?

– Ne, – ir nespėjus jai paprieštarauti nusišypsojo: – Nes jei nebūtume susitikę ten, tai būtų įvykę kur nors kitur.

– Ar tu fatalistas? – aiktelėjo ji apimta netikro siaubo. – Bet kaip gali šitaip kalbėti? Juk esi mokslininkas.

– Kalbu kaip geras mamytės sūnelis. Mama man visada sakydavo: jei žmonėms lemta būti tavo gyvenime, sutiksi juos antrą kartą net nesistengdamas.

Tara kilstelėjo antakį.

– Ir tu tuo tikėjai?

– Žinoma. Tikiu viskuo, ką man pasakė mama. – Jo akyse suspindo lengva šypsena, taip pat kaip ir jos akyse, ir ji daugiau nebesikabinėjo, kad nesilaikoma griežto mokslo principo. Jis mylėjo savo mamą. O tai daug ką sako.

– Ar tu... – ji akimirką susimąstė. – O! Ar pritari pasakymui, kad niekada nereikia eiti miegoti susipykus?

– Tikiu, kad reikia miegoti ant čiužinio.

– Liaukis! – nusijuokė ji. – Surimtėk! Noriu tave pažinti! – Žvelgė į jį primerkusi savo gintarines akis. – Aš tave tyrinėju! Esi mano tyrimo objektas.

– Hm, – jis giliai įkvėpė, bet lūpose kirbėjo šypsena.

– Tai ar pritari? – ragino ji. – ...kad negalima eiti miegot susipykus?

– Niekada apie tai negalvojau. Bet manau... – Susimąstė. – Ne.

– Ne?!

Regis, jį nustebino jos nuostaba.

– Ko stebiesi? Nemanau, kad tai priklauso nuo to, kaip greitai išsprendi kokią nors problemą. Mano patirtis rodo, kad pokalbiai gali būti beverčiai, o atsiprašymai beprasmingi, jei paprasčiausiai skubi tai padaryti, kol ne per vėlu. Taip, kartais geriau eiti miegoti susipykus.

– Yra sakoma, kad *niekada* nereikia taip daryti, – priekaištavo ji.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Jei nori būti principingas, turi būti įsitikinęs savo teisumu. Visi tie, kuriais aš labiausiai žaviuosi pasaulyje, laikosi principų, dėl kurių galėtų numirti.

Tara paėmė Alekso plaštaką, kurią jis ramiai laikė ant krūtinės, suglumusi sunėrė savo pirštus su jo pirštais ir pajuto besiliečiančio delno dydį. Jo plaštakos šone buvo nedidelis mėnulio formos randas nuo užsikabinusios žvejybinės muselės, kai buvo dar mažas berniukas. Jai patiko jį glostyti, buvo malonu nykščiu jausti raukšleles.

– Tada gal pasakysi bent vieną tokį žmogų?

Jis pažvelgė į ją įkypai.

– Ar žinai menininką Piterį Birdą?

– Žinoma. Jis padarė visus tuos Afrikos koliažus. Ištepė juos savo krauju.

– Teisingai. Jis buvo vienas iš pirmųjų, supratusių apie biologinių rūšių nykimą ir iš tikrųjų ėmėsis veiksmų. Tai buvo šeštajame ir septintajame dešimtmečiuose. Jis yra pradininkas, nors visi jį laiko tik plebojumi.

– Kaip Atenboras, tik seksualiai patrauklus?

– Taip, anais laikais jis buvo *labai* patrauklus.

– Taigi tu juo žaviesi, nes jis gamtosaugininkas?

– Ne tik dėl to. Žaviuosi juo, nes jis turi įsitikinimo galią ir, jei kuo tiki, laikosi to šimtu procentų. – Jis pažvelgė į ją. – Jei kada nors elgėsi neteisingai, visada taip darė dėl pagrįstų priežasčių.

– O ką jis padarė? Pasakyk pavyzdį.

– Na, gerai. – Aleksas akimirką pagalvojo. – Gerai. Kartą savo žemėje pagavo brakonierių – ir ar žinai, ką padarė?

Tara papurtė galvą.

– Ne, neturiu nė menkiausio supratimo.

– Jis įkišo vaikiną į jo paties spąstus.

Ji spoksojo į jį.

– *Ką?*

– Taip. Paliko jį ten daug valandų. Nežudė, bet... sakykime, privertė gerai pagyvoti, ar kada nors norėtų taip pasielgti dar kartą. – Jo balsas pasidarė aksominis – kimus, švelnus, kaip didelės katės murkimas. – Kai tai perskaičiau, pamaniau, kad yra velniškai kietas! Nuo tos akimirkos jis tapo mano herojumi. Pagaliau kažkas iš tikrųjų kažką darė!

– Bet jis įkišo vyruką į *spąstus*.

– Tas vyrukas statydavo spąstus liūtams. Ar jis elgėsi geriau? – Aleksas sumirksėjo žiūrėdamas į ją, jo žvilgsnis buvo savotiškai nuožmus. – Kartais kalbų nepakanka, Ta. Privalai veikti. Turi būti pasirengęs peržengti ribą, jei nori ką nors padaryti.

– Na, – galiausiai tarė ji. – Buvo malonu sužinoti. Primink man, kad nesipykčiau su tavimi, – erzino glostydama jį ilgais, vangiais judesiais. Jai patiko jausti, kaip jos oda liečiasi prie jo.

– Šią akimirką tai neatrodo labai tikėtina.

– Tikiuosi, daug ilgiau nei akimirką, – pasakė ji ir pakilo ant alkūnių, kad galėtų aiškiai pažvelgti į jį, į gražų veidą, kuris ją pakerėjo dar prieš pirmąjį pasisveikinimą. Ji pajuto, kaip trauka tarp jų sustiprėjo, jo pirštų galiukai šiek tiek tvirtčiau prisispaudė prie jos kūno. Ji bakstelėjo smiliumi jam į krūtinę – vienas iš jos įpročių, kuris jam atrodė žavus. – Taigi. Nenori manęs paklausti, ar aš taip pat turiu paslaptį?

Jis atsigręžė į ją, akyse spindėjo susijaudinimas.

– Nežinau. Ar noriu?

– Na, maniau, kad norėsi. Dabar nesu tikra. – Jos tonas nuskambėjo griežtai dėl jo tariamo abejingumo. O jei jis nesidomi ja taip, kaip ji juo? Ar jis jaučia tokį pat poreikį ją užvaldyti – kūną, sielą, visus ankstesnius prisiminimus?

– Taigi nesi tikra, ar aš išties noriu išgirsti tavo paslaptį, – sausokai murmtelėjo jis ir vėl nugrimzdo į tylą.

Tyla kambariye gilėjo.

– Apie ką galvoji? – sušnabždėjo ji, kai jis nieko daugiau nepasakė. Jokio smalsumo, jokių svarstymų.

– Galvoju, kad nesu tikras, ar turėtume iš viso apie tai kalbėti.

Ji atsitraukė įskaudinta komentaro, bet jo rankos ją suspaudė ir tvirtai laikė glėbyje.

– Erzinu, – šyptelėjo. – Žinoma, noriu išgirsti tavo paslaptį.

– Nemanau, kad nori, – tarstelėjo ji jausdamasi sutrikusi.

Jis mikliai apvertė ją ant nugaros.

– Šakaliuk, noriu, – pasakė pasirėmęs alkūnėmis ir švelniai pabučiavo jai į nosies galiuką. – Noriu. Pasakyk man savo slapčiausią paslaptį. Vieną dalyką, kurio niekada niekam nesi sakiusi.

Ji pažvelgė į tas žalias akis, burna prasižiojo, kad išsiveržtų žodžiai. Tačiau ta akimirka praėjo, o jos didelė paslaptis taip pat...

– Aš nemėgstu grybų.

Jis atrodė kaip vandeniui perlietas, akivaizdžiai priblokštas.

– Tokia paslaptis? Nemėgsti grybų?

– Mhm. Nekenčiu jų, – linktelėjo ji. – Bet niekada niekam šito nesakiau. Todėl visada valgau, kai jie patiekiami. Noriu būti mandagi.

– Jūs britai, ir tas jūsiškis mandagumas, – burbtelėjo jis suglumęs. – Kodėl negali tiesiog pasakyti, jei tau kas nors nepatinka?

– Na, kaip ką tik teisingai paaiškinai, tai yra britiška savybė. Mes atsiprašome, kai į mus atsitrenkia kitas žmogus. Laukiame leidimo išeiti, nors už prekę ar paslaugą jau sumokėjome reikiamą sumą. Tikriausiai iš mandagumo ištekėsiu už pirmo vaikino, kuris man pasipirš.

Jis kilstelėjo antakį.

– Šakaliuk, ar tekėsi už manęs?

– Be abejonės. Labai ačiū, kad paklausei. Kaip malonu.

Jie abu juokėsi, Aleksas įsikniaubė veidu į jos kaklą, šilkiniai tamsūs plaukai kuteno jai skruostą. Ji pajuto, kaip jo dantys lengvai slysta per jos odą, švelniai ją kandžioja, dėl to pašiurpo visas kūnas. Jis vėl atsitraukė gulėdamas ant šono, viena ranka pasirėmė galvą, o kitos pirštais piešė sūkurius ant jos pilvo.

– Mažyte, turi išmokti pasakyti „ne“. Aš paversiu tave amerikiete. Kartok paskui mane: ne.

– Ne.

– Šiek tiek stipriau. *Ne*.

– Ne.

Jis susiraukė.

Ji pabandė dar kartą:

– Ne!

– Na, visai neblogai. Greitai mokaisi, – gūžtelėjo pečiais. – Dabar tai pritaikykim kai kuriems realaus gyvenimo scenarijams. Šakaliuk, ar norėtum šuniuko gimtadienio proga?

Ji juokėsi.

– Ne.

Jis linktelėjo galvą, atrodė sužavėtas.

– Šakaliuk, vykim per Kalėdas į Kabulą.

– Ne.

– Puiku. Kuo puikiausiai... Šakaliuk, iš tikrųjų lovoje turėtum avėti raudonus batelius, daugiau nieko kito.

Ji nusijuokė garsiau, jos kūnas išsilenkė ant paklodžių.

– Ne!

– Prakeikimas. Įvartis į savus vartus. – Jis suraukė veidą, bet akys buvo linksmos. – Šakaliuk, ar norėtum česnakinį grybų prie savo kepsnio?

– Ne!

Jis iš nuostabos ištiesė ranką.

- Manau, atlikau savo darbą.
- Tu tikrai puikus mokytojas, Aleksai Karteri. Būsi nuostabus profesorius.
- Ačiū. Bet dar liko vienas, paskutinis, išbandymas. – Jis lėtai, giliai įkvėpė ir išmeigė į ją žvilgsnį, kuris galėtų priversti žvaigždes nukristi iš dangaus. – Šakaliuk, ar tekėsi už manęs?
- Be abejonės. Labai ačiū, kad paklausei. Kaip malonu.
- Ne! – sudejavo jis vėl įkniaubęs veidą į jos kaklo išlinkimą, purtė galvą, kai ji juokėsi po juo, mat buvo nepaprastai jautri kutenimui, be to, ją pamažu ėmė užvaldyti vidurnakčio juoko priepuolis. – Tu buvai taip arti. *Taip* arti. – Jis atsigrėžė į ją. – Bet dabar paklausk – turėsi būti su manimi visą amžinybę, nes esi mandagi britė, kuri negalėjo pasakyti „ne“. Man labai gaila, mažyte. Kokia nesėkmė.
- Jos juokas išblėso, kai pažvelgusi į jį pamatė, kad jis nejuokauja.
- ...Kas yra?
- Tu nepasakei „ne“.
- Ne.
- Jo antakis pakilo.
- Pasakei „ne“, nes sutinki, kad nepasakei „ne“? Ar pasakei „ne“, nes nenori tekėti už manęs?
- Jis ją mulkino.
- Ne, aš... sutinku, kad nepasakiau „ne“.
- Jo šypsena paplatėjo, kai jis patraukė ją savęs link.
- Taigi dabar galėsi visą likusį gyvenimą mokytis.
- Taip, – sušnabždėjo ji jausdama, kaip jos širdis ėmė plakti greičiau.
- Taip, – pakartojo jis, žvilgsnis įsmigo į jos akis. – Man labiau patinka šis žodis.

– Taip.

– Šakaliuk, ar tekėsi už manęs?

– Taip...

Jo lūpos įsisiurbė į jos lūpas, jo kūno svoris spaudė ją gilyn į čiužinį, visi juokeliai buvo pamiršti, kai jie pasidavė chemijai, kuri juos abu paveikė per patį pirmąjį susitikimą, įvykusį vos prieš keturis mėnesius. Skubėdami ryte buvo sulindę į savo telefonus, ji netyčia paėmė jo kavą su sojų pienu, todėl jam teko vytis ją pusę kelio iki Karalienės vartų su jos karameliniu makiatu. Bėgant per kraštus išsilaistė tiek daug kavos, kad puodelis buvo pustuštis, kai jis ją pasivijo ir kai jūdviejų žvilgsniai susitiko. Kol jis uždusęs aiškino, ji primygtinai reikalavo nupirkti naują puodelį makiato. Tą rytą ji praleido paskaitą apie farmakodinamiką, o jis nenuvyko į susitikimą su savo doktorantūros vadovu. Kava virto pietumis, paskui tą vakarą jiedu susitiko pavakarieniauti ir nuo to laiko nė vienos nakties nepraleido atskirai.

Per savaitę (bet iš tikrųjų tą pirmąją dieną) jis tapo jos gyvybės palaikymo sistema – buvo jos deguonis, saulės šviesa, plakanti širdis. Buvo nepakeliama vien mintis apie buvimą be jo. Ji niekada anksčiau nepažino tokios aistros, ilgesio, geismo, kartais ją net gąsdino jų jausmų stiprybė. Tikrai nenormalu šitaip trokšti kito žmogaus, ar ne? Jis buvo narkotikas, be kurio ji tiesiog negalėjo išsiversti. Nuo šiol nebereikės kankintis?

Iš jaudulio Tara nusijuokė.

– Kas yra? – paklausė jis keliu praskėsdamas jos kojas.

– Kalbos apie grybus siūlant tuoktis. Tai buvo... netikėta, – atsiduso ji, kai jis pradėjo bučiuoti kaklą.

– Pats žinau, – jo balsas buvo duslus.

– Vadinasi, tu to neplanavai?

Jis pakėlė galvą, skruostai buvo paraudę, akys spindėjo.

– Ne. Bet dabar aš tau pasakiau savo giliausią, tamsiausią paslaptį apie savo meilę ožkoms, todėl negaliu tavęs paleisti. Negaliu leisti, kad kam nors ją atskleistum. – Mirktelėjo jai, kaip visada erzindamas.

Jo burna vėl buvo ant jos odos, jos kūnas jau šaukėsi jo. Ji užsimerkė paskęsdama didingame supratime, kad tuo galės mėgautis visą likusį gyvenimą.

– Savaime aišku, jog tu žinai, ką tai reiškia, – sumurmėjo jis pūsdamas karštą orą jai į pilvą.

– Ką? – Ji nusišypsojo vis dar užsimerkusi.

– Turėsi mane supažindinti su savo tėvais, – ištarė jis, o jo lūpose žaidė kreiva šypsena.

– O, Dieve... Regis, teks.

Jis vėl pažvelgė į ją suglumęs.

– Na, neturėtum būti tokia nepatenkinta.

– Nesu. Tu jiems patiksi.

– Bet?.. – paragino jis. – Kas yra? Ar jie nekenčia amerikiečių?

– Ne!

– Šauniai padirbėta. Geras „ne“. Tvirtas. Įtaigus. Kategoriškas. Ji nusijuokė, jautėsi išvarginta jo žodinių žaidimų.

– O gal niekas niekada nebuvo pakankamai geras jų mylimai dukrai? Ar jie tokio tipo žmonės?

– Gal šiek tiek, – pripažino ji.

– Atsipalaiduok. Aš patinku tėvams.

– Nejaugi? Buvai susitikęs su daugybe savo sužadėtinių tėvų, ar ne? – šelmiškai paklausė ji.

Atėjo jo eilė pajuokauti.

– Tu esi vienintelė sužadėtinė, kurią aš kada nors turėjau ar ketinu turėti.

– Sužadėtinė, – pakartojo ji. – Juokinga net girdėti tą žodį.

– Palauk, kol pakeisim jį kitu – „žmona“. – Jis dar kartą pabučiavo jai į pilvą pasirėmęs galvą viena ranka, vos vieną kartą, švelniai, tarsi drugelis būtų nutūpęs ant jos. – Pasakyk man, dėl ko labiausiai nerimauji – supažindinti juos su manimi ar mane su jais?

Ji prikando lūpą.

– Tave su jais.

Jis pažvelgė susirūpinusiu žvilgsniu.

– Tikiuosi, jie ne dvigalviai?

– Ne!

– Vėl labai geras „ne“.

Ji švelniai trinktelėjo jam į petį.

– Viskas bus gerai. Jie mane pamils, o aš juos. Ar žinai, kodėl žinau?

Ji papurtė galvą.

– Nes mes visi trys tave mylime. Tai iš tikrųjų taip paprasta. – Jis vėl pasikėlė lovoje taip, kad būtų tiesiai priešais ją. – Bet turiu susitikti su tavo tėčiu, kad galėčiau viską padaryti tinkamai.

Ji nurijo seiles jausdama, kaip akyse prisikaupė ašarų, užliejo laimė.

– Ar ketini jį paprašyti mano rankos?

– Geriausia būtų, kad gaučiau tave visą. Bet, taip, pradėsim nuo rankos. – Jis paėmė jos plaštaką ir pabučiavo. – Ar yra kas nors, ką turėčiau žinoti, prieš žengdamas šį žingsnį?

Ji pražiojo burną norėdama pasakyti jam savo paslaptį – ne tą, kurios niekada niekam nebuvo sakiusi, o tą, apie kurią niekada nebuvo užsiminusi jam. Bet žvelgiant į jo šviesias akis neatrodė, kad laikas tinkamas. Jau kelias savaites laukė momento, kad galėtų pasakyti jam viską, visą tiesą, o ne tik jos dalį. Tačiau ši akimirka buvo tokia tyra, tokia džiaugsminga, kad nenorėjo

jos suteršti kažkuo kvailu, priblokšti jo savo šeimos gyvenimo detalėmis, kurios niekaip nesusijusios su jais abiem.

Ji papurtė galvą.

– Tikrai ne, – atkirto ji. – Tėtis yra malonus žmogus.

– Kokia būtų saugi tema pradėti pokalbį? Nesakyk, kad jis yra golfo mėgėjas.

– Tiesą sakant, jis labai susirūpinęs aplinkosaugos klausimais, todėl manau, kad jūs greitai ir lengvai susibičiuliausit.

– Manai? Puiku, – gūžtelėjo pečiais Aleksas, atrodė patenkintas. – Tai kada galiu su juo susitikti?

Antras skyrius

Priekyje jų, už kelių žingsnių, smėlėtoje Haid Parko Šiaurės alėjoje lesinėdami vaikštinėjo balandžiai, o šviesi ir ryški ankstyvo ryto saulė švietė pro besipumpuruojančių paprastojo kaštono šakų skliautą. Pirmieji krokai ir raktažolės jau buvo išmarginę parką geltonomis ir purpurinėmis dėmėmis kaip Monė teptuko potėpiais, foninį Londono eismo užesį Beisvoterio gatvėje kas kelias akimirkas pakeisdavo sunkus, ritmingas jas lenkiančių bėgikų kvėpavimas. Rytai jau buvo vis šviesesni, o šalnos, kurias padengdavo žolę, nebe tokios stiprios.

Tara dar kartą gurkštelėjo kavos, garai sukosi šaltame ore. Holė mėgavosi savo įprastu karštu šokoladu su plakta grietinėle ir šokoladiniais pabarstukais – tai buvo pirmoji iš daugelio kasdienių cukraus dozių.

– Ir ką jis tada pasakė? – paklausė Tara, kai Holė atsikvėpė.

Jos draugė išgyveno užsitęsusį išsiskyrimą su Devu, onkologu radioterapeutu. Tai, kas prasidėjo neblaiviais santykiais Airijos bare prie pat Šv. Marijos ligoninės, tapo įprasta draugyste, ir keletą mėnesių viskas klostėsi gerai, kol Devas nustebino ją atlaisvindamas komodos stalčių. Toks poelgis privertė Holę

pasišalinti. Daugybė desperatiškų žinučių ir puikaus susitaikymo sekso. Stalčius buvo paskubomis pripildytas nesuderintomis sportinių kojinių poromis ir dideliu flakonu purškalo, skirto sportininkų pėdoms, tačiau žala jau buvo padaryta: Devas norėjo įsipareigojimo, o Holė troško laisvės.

– Jis pasakė, kad nuo vaikystės turiu apleistumo problemų!

– Oho.

– Kalbu rimtai. Aš jam pasakiau, kad netaikytų man savo klišių. Žinai, ne visi, kurių motinos išeina, palūžta. Kai kurie iš mūsų išsiverčiame be kitų pagalbos ir elgiamės sušiktai geriau, nei būtume darę, jei ji būtų likusi.

– Visiškai teisingai.

Holė sumurmėjo po nosimi kažką nesuprantamo.

– Šį kartą kalbu visiškai rimtai. Vakar vakare jam aiškiai pasakiau, kad viskas baigta.

– Tavo santykiai niekada nėra aiškūs, Holse.

– Tikrai? – pasipiktinusi paklausė Holė.

– Bet tu vis tiek permiegojai su juo?

– Taip, žinoma. Jis atrodė tikrai nusiminęs. Žinai tas jo šunyčio akis...

– Žinau. Kaip miela.

Holė atsiduso.

– Šiaip ar taip, jis žino, kad dabar viskas baigta. Nesileisiu trikdoma tokių dramų. Prisiekiu – kurį laiką apsieisiu be vyrų.

– Gera mintis. Pailsėk šiek tiek, tegul viskas nurimsta.

Didžiosios Britanijos rūmų kavalerija jojo už jų smėlėtu taku rikiuote ir vis labiau artėjo žalvarinių krūtinės šarvų ir nepriekaištingai nublizgintų ginklų žvangėjimas bei tolygus kanopų trypimas.

Tara dar kartą gurkštelėjo kavos, kai jos pasuko į vakarinį

Keridžo kelią ir įstrigo piko valandų spūstyse palei Kensington Goro magistralę.

– O tu, manau, praleidai dar vieną gražią meilės naktį su Gražuoliuku?

Tara išsišiepė:

– Beveik.

– Ak, keli šleikštulį. Tai visiškai niekinga – visa ši nepriekaištinga laimė. Ir... ir, tiesą sakant, atrodo nuobodžiai. Kur yra pakilimai, jei niekada nėra nuosmukių?

– Lovoje, – gūžtelėjo pečiais Tara.

– Ak, užsičiaupk! Nagi, turi man ką nors pasakyti – silpną vietą. Nė vieno žmogaus gyvenimas nėra toks tobulas.

Tara akimirką susimąstė.

– Na, vakarienei jis pagamino vištienos daugiaryžį ir, jei kalbant atvirai... šiek tiek per sausą.

Holė patempė lūpą:

– Ir viskas? Tai silpnoji vieta?

– Duokite kelią karališkajai raitajai gvardijai ir Pirmajam dragūnų pulkui!

Įspėjamasis karališkosios šeimos vyriausiojo žirgininko raginimas reiškė, kad kavalerija jas jau beveik pasiekė, todėl jos automatiškai pasitraukė iš kelio ir kantriai stovėjo nuošalyje, kol keli šimtai tonų žvilgančių žirgų prarisnojo pro šalį; kareiviai buvo su visomis karališkosiomis regalijomis, su blizgančiomis sagomis ir aštriais pentiniais, raudonais ilgais kavalerininkų paltais, ekstravagantiškomis auksinėmis šilkinėmis plunksnomis, siūbuojančiomis ant šalmų. Tai buvo kasrytinė rutina, dalis jų kelionės į paskaitas, bet jaudulys niekada nesumažėdavo. Taip pat tai buvo visiškai britiškas dalykas – kankinantis mandagumas, kuris Aleksą taip glumino, – ir jos lūpose atsirado šypsena

prisiminus jo vakarykštį pasiūlymą. Kaip pokštas virto kai kuo sudėtingu ir keičiančiu gyvenimu...

– Kodėl šypsaisi? – paklausė Holė pastebėjusi, kaip draugė spokso į tolį, įsikandusi „KeepCup“ kraštą. – Vienas iš jų tau mirktelėjo akį, ar ne? Išdykėliai! – nusijuokė ji, kai pro šalį jojo kareiviai, neišraiškingai ir abejingai žvelgdami į priekį.

Tara atsisuko į ją.

– Vakar naktį Aleksas pasipiršo.

Holė žandikaulis atvipo. Atrodė, lyg stebėtum, kaip atsidaro liukas...

– *Kq?*

Tara linktelėjo galvą.

– Žinau, aš taip pat negaliu patikėti. Tai buvo visiška staigmena. Jam taip pat. Jis to neplanavo.

Holė spoksojo į ją išsižiojusi. Tara švelniai pakėlė draugės smakrą. – Na, pasakyk ką nors!

– Kas, po velnių, čia vyksta? – Erzinantis Holės balso tonas pradingo ir dabar balsas skambėjo dusliai dėl patirto šoko.

Tara dvejojo...

– Pasakyk dar ką nors.

– Tite!

Viena iš auksinių plunksnų palinko į jų pusę. Titė buvo būtent draugės sugalvota pravardė, sudaryta iš jos inicialų – TT, bet ne dėl to, kad draugei viskas buvo leistina. Niekas kitas jos šitaip nevadino – nedrįso, – ir ta pravardė buvo sakoma ypatingos laimės arba didžiulio susierzinimo akimirkomis. Iš Holės veido išraiškos...

– Jis paprašė tavęs tekėti už jo?

– Taip.

– Bet tau *dvidešimt*.

– Tu taip sakai, lyg man būtų dvylika.

– Iš esmės taip ir yra. – Jos spoksojo viena į kitą, momentas darėsi vis nepatogesnis, nes Holės instinktyvus džiaugsmas vis labiau ėmė blėsti. Tai supratusi, ji trumpai, nenatūraliai nusijuokė: – Turiu omeny... džiaugiuosi dėl tavęs, žinoma, esu laiminga.

Tara sumirksėjo išgirdusi neįtikinamą melą. Jos draugė kalbėjo taip, lyg būtų smaugiama, ir net jos ypatingai susiraičiusios ugningos garbanos, atrodo, šiek tiek išsitiesino.

– I-ir jūs... akivaizdžiai esat vienas kitam seksualiai neabejingi, – mikčiojo ji. – Ir jis priverčia tave juoktis. Tu visada juokiesi.

Tara susiraukė:

– Bet?

Holės pečiai susmuko.

– Kodėl negali palaukti? Net jei nesi nepilnametė nuotaka, vis tiek judu kartu dar tik kelis mėnesius.

Tara įstengė tik gūžtelėti pečiais:

– Nė vienas iš mudviejų niekada neplanavom tuoktis tokie jauni. Tikėjau si sulaukti trisdešimties, bet nutiko taip, kaip sakoma knygoje: tu tiesiog žinai. Iš tikrųjų mums kyla klausimas – kodėl laukti?

– Nes tau *dvidešimt*.

– Tu jau tą sakei. Nemanau, kad mūsų amžius yra toks svarbus dalykas, – ramiai pasakė Tara, bet jos širdis daužėsi. Holės reakcija buvo visiškai netikėta. Žinojo, kad ši žinia sukrės draugę – kaip ir ją pačią, – bet jos akivaizdžios abejonės dėl šito sprendimo, jos negebėjimas įtikinamai apsimesti, jog tai geras sumanymas...

Kurį laiką abi ėjo tylėdamos, kiekviena paskendusi savo prieštaringose mintyse.

– O tu tiesiog leidi man įkyriai taukšti apie *Devą*, – burbtelėjo Holė. Šiek tiek suraukė antakius. – Kaip jis priėmė žinią, kai pasakei, kad jis bus Taros vyras – ponas Tremenas? Tik nesakyk, kad jis visiškai tam nesipriešino, – griežtai pasakė ji. – Jis spinduliuoja tą seksualią, nežabotą energiją, bet vaikinas taip pat turi savo ego.

Tara nurijo seiles.

– Tiesą sakant, aš jam to dar nepasakiau.

– *Vis dar?* – Holės balsas sustiprėjo dviem oktavomis. – Aš nesuprantu! Ko tu iš tiesų lauki?

– Tinkamo laiko.

Holė vėl pakėlė antakius:

– Ir ta akimirka, kai jūs abu nusprendėt amžiams sujungti savo gyvenimus, – nebuvo tinkamas laikas?

Tara susiraukė.

– Žinau. Susimoviau, turėjau jam pasakyti.

– Ech!

– Viskas vyko taip greitai. Nenorėjau... sugadinti akimirkos.

– Taip, nes, kaip sakoma, tą dieną, kai sužinos, kad jo būsimas uošvis iš tikrųjų yra milijardierius, jam pasidarys bloga.

Tara alkūne bakstelėjo draugę, kai ši ketino siurbtelėti dar vieną gurkšnį, todėl plakta grietinėlė papuošė viršutinę lūpą.

– Aš tau jau sakiau anksčiau, kad tai viską apsunkina. – Tiesa, ji niekada nepaaiškino Holei, kaip. Ji mieliau neprisimindavo to fakto, kad internatinėje mokykloje jos geriausia draugė pardavinėjo istorijas apie ją žiniasklaidai ar kaip mergaitėms iš bendrabučio buvo juokinga kiekvieną dieną vogti iš jos daiktus, nes „ji gali tai sau leisti“; žinoma, kad jų pačių tėvai taip pat buvo pasiturintys, bet žodis „milijardierius“ net ir tuose socialiniuose sluoksniuose turėjo kitokią prasmę. – Tai gali sukristi

žmones – kaip pamenu, tu nesikalbėjai su manimi tris savaites, kai tau pasakiau.

– Tai buvo visiškai kitokia situacija. Tu nutylėjai tiesą, nors aš akivaizdžiai nieko iš tavęs nenorėjau.

– Turi galvoje, neskaitant mano žemės riešutų sviesto likučių, butelio vyno ir riekelės šviežios duonos?

– Atsiprašau, aš buvau – *esu* – badaujanti studentė.

– Ir mano mėgstamiausios tamsiai mėlynos spalvos kašmyro palaidinės su V formos iškirpte. Beje, tu vis dar ją turi.

Holė gūžtelėjo pečiais.

– Senaties terminas. Dabar ji priklauso man.

– Bet ji mano mėgstamiausia!

– Atšok nuo manęs, bjaurybe. – Holė spoksojo į ją, o jos akys įprastai žybtelėjo, ir Tara pajuto, kad akimirksniu tarp jų atsiradęs šaltis ima slūgti. – Šiaip ar taip, vaikinas pametęs galvą. Akivaizdu, kad jis nieko iš tavęs nenori, išskyrus įlįsti į tavo kelnaites.

– Išskyrus tai, – sutiko Tara, leisdama sau šyptelti. – Keista, bet beveik faktas, kad jam *taip* nerūpi pinigai, jog nerimauju, kaip jam viską pasakyti. Turiu galvoje, jo tėvai buvo Kalifornijos hipiai. Jis augo biodinaminuose ūkiuose ir bendruomenėse.

– Dieve mano. Regis, jie aktyviai vaikėsi skurdo! – sumurmėjo Holė nusukusi akis.

Jos buvo beveik prie Serpentino tilto, ežeras šaltyje atrodė gyvas, pora raudonsnapių juodųjų gulbių plaukė valčių pastogių link. Paskutiniai ankstyvo ryto plaukikai ritmingai raižė pirmyn atgal atvirame baseine. Jos sustojo norėdamos pereiti kelią, laukė, kol pro šalį pravažiuos juodas taksi įjungtom šviesom.

– Bet aš žinau, kad negaliu to atidėlioti. Jis anksčiau ar vėliau vis tiek turės susitikti su mano tėvais, ir, regis, tai įvyks anksčiau. Jis sako, kad nori mano tėvą paprašyti mano rankos.

– Hm. Kaip senamadiška, – Holės tonas vėl pasidarė atšiaurus, ją apėmė nusivylimas, kuris tarsi išmušė iš pusiausvyros.

– Žinau, mane irgi nustebino, – Tara išsiblaškusi prikan-do lūpą, kai jos ėjo tiltu. – Bet viskas bus gerai. Jis susitvarkys. Tiesiog... šį vakarą atsitiktinai užsiminsiu apie tai. Tikriausiai iš musės darau dramblių.

– Manai? – šyptelėjo Holė.

– Turiu galvoje, galbūt... galbūt man net nereikia leistis į smulkmenas? Galėčiau tiesiog... leptelti užuominą, kad mes...

– Turtingi kaip Krezas?

– Norėjau pasakyti – pasiturintys.

– Niekas nebesako *pasiturintys*. Neskaitant sociologų, kurie atlieka apklausas.

– Tuomet gerai. Gyvename patogų gyvenimą.

Holė užspringo savo gėrimo likučiais.

– Patogų? Na, jei atsidursi namie *po to*, kai namiškius parskraidins sraigtasparnis arba *prieš* vairuotojui išlipant iš „Bentley“, o Aleksas nebus toks nuovokus, tada taip, gali apsi-mesti... žinai, kad gyveni patogų gyvenimą.

Išgirdusi savo draugės susierzinimą Tara sužiopčiojo ir sar-kastiškai ištare *cha, cha*. Holę tėvas užaugino pats vienas iš mo-kyklos prižiūrėtojo uždarbio, nes jos motina išėjo, kai jai buvo ketveri. Kažkaip tai suteikė jai teisę į neribotą sarkazmą, kai tik iškildavo pinigų (jei konkrečiau – likimo) tema.

Holė atsiduso pajutusi savo pajuokos žiaurumą.

– Klausyk, jei tas vaikinys nepriims tavęs tokios, kokia esi – privatūs lėktuvai ir visa kita, – tokiu atveju neverta laikytis į jį įsikibus. Bet abejoju, ar tai bėda. – Ji dirbtinai nusijuokė. – Jis tikriausiai vykdys misiją – norės nedelsdamas tave apvaisinti, kad būtų sudarytas sandoris.

Tara liovėsi žingsniuoti.

Holė atsigręžė, o jos veidą jau spėjo persmelkti apgailestavimas.

– Pasakiau per daug? – Ji pažvelgė į siaubo užlietas Taros akis. – Atsiprašau. – Ranka suėmė savo raudonus plaukus ir nukreipė veidą į dangų. Atrodė nesava ir įsitempusi. – Pasakiau šlykštų dalyką. Tu ką tik mane... suerzinai. Štai ir viskas. Leptelėjau nepagalvojusi.

Tačiau Taros kojos sustingo. Burna tebeliko pražiota.

– Klausyk, tu žinai, kad ne tai turėjau omenyje, – pasakė Holė prisitartinusi ir uždėjusi plaštaką ant jos rankos. – Jis geras vyrukas. Žinoma, kad taip nepasielgs. – Ji suraukė antakius. – Turiu galvoje, tu neleistum jam šitaip padaryti! Jokios galimybės! Tu nesusigadinsi savo gyvenimo iškrėsdama ką nors *tokio* kvailo...

Ji pirmą kartą Taros akyse pamatė spindinčias ašaras. Jos veidas ištįso.

– Ta, ak, prašau... nerodyk tokio veido. Aš neturėjau omenyje... – Bet kažką išdavė Taros stovėseną, įsitempę pečiai... Žvilgsnis nukrypo į Taros ranką, instinktyviai uždėtą ant pilvo. Ji prisizįjojusi iš lėto pakėlė akis į ją ir sušnibždėjo: – O, ne.

Tara dar labiau įsitempė ruošdamasi kitam puolimui. Dvylika dienų po to, kai atliko nėštumo testą, blaškėsi tarp džiaugsmo ir nevilties, aiškumo ir sumišimo, kol praėjusią naktį išgirdo Alekso pažadą. Jis, net nieko nesuvokdamas, išsklaidė jos abejones ir įkalbėjo pasilikti kūdikį. Regis, tai nebuvo tas kelias, kurį ji sau tiesė, bet kažkaip gebėjo įtikinti save, kad jai reikės atidėti savo planus, o ne jų atsisakyti. Kai jis miegojo šalia jos, ji gulėjo negalėdama sudėti bluosto ir pamažu save įtikino, kad tai yra tai, ko ji nori, ir jai pavyks tai padaryti. Todėl šįryt pabudusi

buvo labai susijaudinusi, kai pagaliau galėjo pasidalyti naujie-
nomis su geriausia drauge. Dabar ji laukė, kol pasigirs žodžiai...
Bet tau dvidešimt.

Neišgirdo nė vieno. Bent jau ne iš karto. Tarp jų įsivyravo
tyla, Holės akyse šmėsčiojo emocijos, kurių bent kartą – iš viso
pirmą kartą – garsiai neišreiškė. Tyla buvo blogiau už bet kokį
griežtą priekaištą. Tara jautėsi taip, lyg stebėtų liūtį, siaučiančią
tolumoje plytinčiuose laukuose, matytų, kaip ji artinasi, žinotų,
kad nepavyks nuo jos pabėgti.

– O kaip dėl šito? – tyliai, atsargiai paklausė Holė mosuoda-
ma ranka aplink, gestikuliudama į parką, bet turėdama omeny-
je Londoną, jūdviejų medicinos diplomus, gyvenimą čia.

– Na, – iš lėto pradėjo Tara. – Aš viską apgalvojau ir po mūsų
vasaros egzaminų ruošiuosi išeiti akademinį atostogų. Pasi-
rinktas laikas bus pakankamai geras. Tada man bus septyni mė-
nesiai. Galėsiu pailsėti paskutines kelias savaites prieš gimdymą,
o tada grįžti kitų metų rugsėjį.

– Bet tu to nepadarysi. – Holės balsas buvo šiurkštus, tonas
kategoriškas, žodžiai galutiniai.

– Holse, grįšiu.

– Tu man sakai, kad po kelių bemiegių mėnesių dirbsi nak-
timis, vizituosi pacientus, penkiolika valandų stovėsi ant kojų?

Tara nurijo seiles.

– Taip.

– Ne. To nebus. Pripažink – tai yra neišvengiamas apsispren-
dimas. Jei pagimdysi tą kūdikį, negalėsi siekti norimos karjeros.
Motinystė pareikalaus iš tavęs per daug jėgų. Negali turėti abiejų
dalykų, niekas negali.

– Netiesa. Daug moterų yra gydytojos ir motinos.

– Ne tada, kai joms dvidešimt.

Štai jie – žodžiai, kurie vis pasikartoja. Kodėl visa tai neatrodo gerai. Pasmerkta nesėkmei. Įspūdingo masto nelaimė.

– Po penkerių metų – gerai, jei šito trokšti. Bet tu net neperžengei starto linijos. – Holė įdėmiai spoksojo į ją. – Ką apie tai mano Aleksas?

Tara sunkiai pakėlė nusivylimą, kuris atsispindėjo draugės akyse; negalėjo pagalvoti apie jos kontrargumentus, kuriuos kartoją mintyse. Dvejojo.

– Jis dar nežino.

– Po velnių, Ta! – Akimirksniu Holė įtūžo. – Taigi sutikai tekėti už vaikino, kuris nežino, kas tu iš tikrųjų esi ir kad laukiesi jo vaiko?

Tara pajuto paniką. Viskas klostosi blogai. Neįsivaizdavo, kad viskas šitaip baigsis. Nustebimas – taip, bet paskui – apsikabinimai, jaudulio kupini spygavimai, karštligiškas planų kūrimas.

– Nežinojau, kad jis pasiūlys tekėti! – gindamasi atsakė ji. – Aš tau jau sakiau, kad viskas nutiko per akimirką. Praėjusią naktį ruošiausi jam pasakyti apie kūdikį, bet tada, kai jis pasipiršo... Tai buvo savotiškas pokštas, bet paskui *nebe*... Nerimavau, jei iš karto jam pasakysiu, jog esu nėščia, tai atrodys kaip... prievolė tuoktis?

– Bet jis pasiūlė tuoktis nežinodamas apie nėštumą, – griežtai pasakė Holė. – Ta, tu apsunkini viską tik dar labiau ir turėtum savęs paklausti, kodėl taip elgiesi. Arba tu pasitiki vaikinu, arba nepasitiki.

– Pasitikiu! Dėl to nėra jokios abejonės.

– Tada liaukis nuo jo viską slėpti! Jis nusipelno žinoti apie tokius dalykus!

Taros pečiai susmuko. Tai buvo tiesa.

– Tu teisi. Šį vakarą jam papasakosiu apie šeimą, o apie kūdikį – vėliau šią savaitę.

– O kodėl negali visko papasakoti šį vakarą? Jis netrukus sužinos, kad jo būsimi uošviai yra milijardieriai. Prie šios naujienos gali mestelti ir neišvengiamą tėvystę.

– Ne, aš... Aš noriu įsitikinti, kad jis mane veda ne dėl to, kad jaučiasi įviliotas į spąstus, o dėl to, kad myli.

– Vadinasi, tu juo nepasitiki.

– Pasitikiu! Tiesiog... – Ji suirzo. – Ak. Žinau, sunku suprasti, bet tiesiog instinktyviai jaučiu, kad turiu vienu metu spręsti vieną dalyką – mano šeima nėra normali, kad ir kaip to norėčiau. Jis bus sukrėstas, kai sužinos, kas mes tokie. Pirmiausia turėtų susitikti su mano tėvais ir pasikalbėti su mano tėčiu. Padaryti tai, ką suplanavo, ir nebekvaršinti sau galvos. Tada galėsime rūpintis visais kitais reikalais.

Holė atsirėmė į turėklus, jos žvilgsnis buvo nukreiptas į priešingame krante stovinčius vandens dviračius. Ji prikando lūpą, atrodė išblyškusi.

Tara švelniai paėmė ją už rankos.

– Prašau, pasidžiauk dėl manęs, Holse. Esi vienintelis žmogus, kuriam atvėriau širdį.

Holė atsigręžė į ją.

– Noriu džiaugtis, tikrai noriu. Bet kaip galiu meluoti, kai manau, kad darai didžiausią savo gyvenimo klaidą? Kokia aš būčiau draugė, jei šitai elgčiausi?

– Tu gali būti draugė melagė.

Holė atsisuko į ją.

– Ne, negaliu meluoti. Tu naiviai galvoji apie visą šią situaciją. Pirmiausia apie santuoką – manau, esi praradusi sveiką protą dėl noro visam likusiam gyvenimui išipareigoti šiam vaikinui, su kuriuo ką tik susipažinai, nors dar net nepalikai tėvų namų kaip pridera! Bet, ei, tai grįžtamas procesas. Judviejų santykiai

nesusiklostys, išsiskirsi ir gyvensi toliau. – Ji papurtė galvą. – Bet negalėsi to padaryti, jei turėsi kūdikį. Jis yra reikalų žlugdytojas. Turėsi atsakyti vieno dalyko, kuris, kaip sakei, yra tavo gyvenimo esmė. – Holė dabar pasilenkė arčiau. – Kai pirmą kartą susitikom, tu man pasakei, kad medicina yra tavo būdas atsilyginti už nelygybę ir atsiskirti nuo šeimos. Sakei, kad tai yra tavo gyvenimo tikslas ir šito dalyko trokšti jau nuo šešerių metų. Niekada nesakei, kad būdama dvidešimt vienų nori ištekėti ir susilaukti vaiko. – Ji stabtelėjo, kad atsikvėptų. – Aleksas mielas, bet, Ta, niekas nėra mielas *perdėm*.

Tara pajuto, kaip žiaurus draugės atvirumas suspaudė ir sutraukė skrandį. Tuos pačius žodžius ji sau kartojo nuo tada, kai ant nėštumo testo lazdelės išvydo tamsiai mėlyną liniją; draugė išsakė visas abejonas, kurios sukosi jos pačios galvoje.

– Turėjai tokį planą, prisimeni? Norėjai, kad tavo tėtis padėtų tau įkurti tas motinos ir vaiko sveikatos klinikas kiekvienoje šalyje, kurioje žmonių bendruomenės gyvena be energetinės sistemos – neturi nei elektros, nei vandens iš čiaupo. Sakei, jei galėtum apsaugoti moteris ir suteikti joms galių...

– Žinau, ką sakiau, – pertraukė ją Tara nenorėdama to girdėti.

Holė žvelgė į ją liūdnomis akimis.

– Bet kuriam kitam tai būtų tik graži svajonė. Bet tau? Tu iš tikrųjų galėjai tai padaryti! Tu man sakei, kad tai tavo būdas pateisinti savo sėkmę; sakei – tavo motina nesupranta, kodėl nori siekti karjeros, ir kad turėjai sunkiai kovoti, kad jie iš viso leistų tau mokytis universitete. O dabar tiesiog atsiskakai viso šito dėl vaikino, kurį pažįsti mažiau nei kelis mėnesius?

Tarai graužė akis nuo ašarų. Krūtinėje pajuto sunkumo jausmą.

– Mes mylim vienas kitą, – tai buvo menkas argumentas, bet tik tiek įstengė sugalvoti. Jautė, kaip Holė jau traukiasi nuo jos, tarsi jos būtų dvi valty, plaukiančios skirtingomis srovėmis, ir suprato, kaip stipriai jas siejo abipusės ambicijos: princesė ir vargšė, abi trokštančios to paties.

– Taip, žinau, kad mylit vienas kitą. Bet tiesiog atsakyk į klausimą – ar jis taip pat viską aukoja dėl tavęs? Ar dėl tavęs *atsisakytų* savo svajonių ir karjeros?

Kiekvienas klausimas buvo tarsi smūgis. Tara stengėsi suvaldyti savo emocijas.

– Klausyk, tai pakeis mūsų *abiejų* gyvenimus, ne tik mano. Tiesiog viskas atsitiko greičiau, nei manėme...

Tai nebuvo atsakymas. Ji tai žinojo. Ir Holė tai žinojo.

– Ak, taigi jūs aptarėt galimybę sukurti šeimą?

– Na, ne, dar ne, bet...

– Bet?..

Tara nurijo seiles.

– Tai... savaimė suprantama.

Holė prisimerkė.

– Suprantama. Teisingai.

Tara nuleido akis pajutusi, kaip nukrito pirmoji ašara. Ji įtūžo, kad pravirko, tarsi tai būtų pirmasis jos virsmo į kažką menkesnio požymis – pasikeitusių hormonų ir naujo gyvenimo kelio įrodymas.

– Gyvenimas ne visada vyksta pagal planą, Holse.

Holė atsiduso pasigirdus kūkčiojimui; niekada negalėjo pakęsti, kai kas nors būdavo nusiminęs. Ji žengė į priekį ir šiurkščiai apkabino Tarą.

– Ne, žinau, kad ne visada. – Jos apsikabino ryto vėsoje, bet buvo nejauku ir nenatūralu, nė viena nesiryžo atkurti draugiškų

santykių. – Bet – o, velnias! Užtat tas anatomijos modulis gali – ir... – Ji staigiai atsitraukė ir dar kartą patikrino laiką telefone. – Pavėluosiu. Turiu skubėti.

– O, Dieve! – Tara taip pat spontaniškai ėmė bėgti šalia jos, bet Holė ją sustabdė ištiesusi ranką.

– Ne, tu nebėk, turėtum nusiraminti. Aš jiems pasakysiu, kad užtrukai kelyje.

– Bet...

– Dabar neturėtum persistengti. Šiaip ar taip, atsiliksi tik ke-
liomis minutėmis. Užimsiu tau vietą.

Ji patraukė pečiais nuskubėdama, bet Tara žinojo, ką tas gūž-
telėjimas reiškia: koks skirtumas, kiek ji pavėluos? Niekada ne-
taps gydytoja. Viskas, kas padaryta po šio momento, tėra tik tuš-
čios kalbos apie svajonę, kurią ji nustūmė į šalį. Vietoj to ketina
būti Alekso Karterio žmona. Žmona ir mama.

*Ji pajuto džiuuglių didybę ir trapumą, jų grožį ir siaubą vienu metu.
Tai buvo vaivorykščių kraštas, kur net lyjant švietė saulė.
Tik ten paklydusi rado save. Rado jį. Antrą kartą.*

KAREN SWAN (Karen Svon) – daugiau nei dvidešimties tarptautinių bestselerių autorė, jos knygos nuolat leidžiamos dideliais tiražais daugybe kalbų. Lietuviškai išleista jau dvylika jos romanų, tarp jų ir kalėdinių, be pastarųjų skaitytojai nebeįsivaizduoja Kalėdų. Rašytojos kūryba gretinama su Lucindos Riley, Santos Montefiore, Noros Roberts. Buvusi mados žurnalistė atrado savą romanų formulę: centre – meilės istorija, įpinta į istorinį kontekstą, o skrupulingai ištyrinėta veiksmo vieta nukelia į įvairiausių pasaulio kampelius („Paryžiaus paslaptis“, „Pabėgimas į Graikiją“, „Ispaniška vasara“, „Slaptoji įlanka“, „Vasara Kornvalyje“, „Vasara be tavęs“).

Nerūpestingas gyvenimas ir prabanga, nors ir ranka pasiekiami, niekada nežavėjo Taros Tremen. Gimusi turtingoje šeimoje mergina tenori viena: tapti gydytoja, pati susikurti gyvenimą ir leisti jį prasmingai. Tara apdairi – ji nutyli savo kilmę norėdama išvengti netikrų draugysčių ir naudotimosi jos šeimos padėtimi. Tačiau net ir ji, tokia atidi, negebėjo apsisaugoti nuo gyvenimą sugriovusios išdavystės...

Praeičiai likus už nugaros, Tara džiaugiasi savo gyvenimo vaisiais: ji sėkmingai gelbsti vaikų gyvybes ligoninėje, o greta jos – mylimasis ir visus gyvenimo sunkumus kartu išgyvenusi geriausia draugė. Kartu su jais Tara vyksta į itin svarbią Tremenų šeimai ceremoniją Kosta Rikoje. Tame rojus kampelyje ji tikisi ramių dienų ir svaiginančio poilsio, tačiau likimas parengė visai ką kita: sužinojusi apie sunkiai sergantį vaiką, Tara ryžtasi nepaprastai kelionei į džiuuglių gilumą pargabenti vienintelio jam padėti galinčio vaisto, o palydovu pavojingoje kelionėje tampa žmogus, kurio ji nė už ką nenorėjo matyti.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt